

ור"מ אומר יכול היה שתרחם [שם ע"ב]. ר' יהודה אומר [המקום יرحم עליך ועל חולי מכך] ר' יוסי אומר [המקום יرحم עליך בתוך חולין ושരאל. שבנה איש וירושלים בתוך חולין טולל]. סממו: סכלנו עט הולמים מפלמו נטמת בזכותן כל ליכט: שבנה. גלט גלול טויה ציוויליטס וממו אצנו:

עין איה

המודנוות מצד המזב לקבל אותו הרשמי. שבת היא מלוועה ורופאה קרויה לבא.

ור"מ אומר יכול היה שתרחם. כיוון שקדושת השבת מד. צריכה לפעול כי' על הנפשות, עד שלא יאה האדם כלל להשתקע בפרטיות שלו, ולנגד עיניו יה' ר' קח' ד' נסוח התפילה הקצרה, "עשה טובת עצמו הפטשית במארמו". אמן הדעה להזכיר את יסוד טובת עצמו הפטשית במארמו, בידיעתו כי אין צרכו מגעת השלמה תנחש את האדם ותשמהו, שהכהרחה יוכל להציגו לו מפני סבה מוכרתתו שאין להшибה, שהכהרחה שוא אין בינה גם אם לא תהי' לו אחרית טובה תכליותית, שוא אין לאדם בינה יותר גבויה במערכות הלה, מ"מ לפי מדרשו של האדם היא קרויה אליו וראוי לפעול עליו לטובה ולתמי הסוגלה שבבני לרחם עליו, ובין שלמרות היכולת העלונה ללחם מניחו באתרון, ודאי יש ע"ז תכלית טובה, שלפי גודל העזר והמקאב בתchanן התכליות והיא כמה טובה ויפה. ע"כ ראוי ר' להזכיר את היכולת לרchrom, ובזה כבר האדם מנוחם ולבכו ימלא אומץ, בידיע שהאב הרחים שביכולו לרחם עליו, מיסרו, ודאי הטובה שבוה היא עודפת. אבל עין שעמלה הואת אינה נאותה כי' לדקדושת השבת, אבל בימי החול אין אדם יכול לשאוב מעמיהו הגדלה הזיה, כי' הוא צריך להרגיש בצרתו ולזוקק את פניו ד' להושיעו, ובזה הדרך יקנה בנפשו ההכנעה וקיים הנפש באמונה וראת ד' ואהבתו, ע"כ צריך להמליץ מدت היכולת המביאה כאן למנוע את התפילה והזעקה רק למדת השבת, ככלומר לפי ההשגה הנאותה לאדם בשבת, מדה ונווגת. אבל לפי מדת החול, הזעקה וההתפלות הבאה מהמית הנטבעת בעת צרה וצוקה היא אראויה ומביאה את הפרט הטוב, בין למצב המוסרי בין להביא הרופאה על ידה. רק על אוור פני ד' וטובי שאנו משיגים בmodes השבת, אנו צרכים למנע מזעקה ולאמר יכול היה שתרחם.

מה. רבי יהודה אומר המקום יرحم عليك ועל כל חולין ישראל, רבי יוסי אומר המקום יرحم عليك בתוך חולין ישראל. אהבת כל האומה מצטירת בשני אופנים. אהבת הכלל מפני שהוא מרכיב מפרטים רבים, וכשיתקbezו בהכל פרטיהם רבים, תגדל אהבתם בכפלים רבים, כפי ערך ריבוי וככל הפרטיהם. אמן יתרה מה היא מדת אהבת הכלל מצד הכלל עצמו, אותה אהבה שאדם אהוב את בנו אהוב לו שמתפשטה

יעורר לב האדם לבא למעלה זו שלא לחפש כי' שיעשה חף' ד' בעולם. וזה היא מעלת החסדים הבוחנים בשם ד' באמת שלא יבקש דבר, כי הגם בטוחים שתחזק עליון יגהג לטוב להם, ואף אם יתיסרו ביסורים וחלאים ידעו כי גם בזה טובה נמצאת, להם בפרט ולמציאות בכלל. והנה זאת הדעה תמנע חף' התפילה מן האדם, כי מה ייעק ומה ייתחר והנה הוא שמה ברצון ד' איך שהיה. והנה המדה הרואה לאדם היא המדרגה הראשונה, שיניח את מshallות לבבו וחתפו הטבעי, החף' בחימים טוביים בכיריות גוףו ושמחה לבבו בכל טוב על מכונו, ועל פיהם ישמש בעת צרה לטהר רגשי לבבו ולקבר לבבו לאבוי שבשים, ובזה תצמה ג'כ' ארכותו. ע"פ שאינה עוד המשילה הייתר גבויה במערכות הלה, מ"מ לפי מדרשו של האדם היא אדם שלא ייפצץ כי' חף' צורם, שהם אינם צרכים לטהר את רגשותם ע"פ מערכת התפילה שמתוך צרה, ע"כ אצלם שמשמש כל מצב של יסורים וחלאים רק להגביר את הדעת להרים מה רם ונשא הוא חף' העליון המתוקן כל דרכי היזרים לטיבם. ולפי עומק הצרה וגודלה הם מרגשים יותר את עומק הטוב הצפון בה מהאב הטוב והرحمות. והנה בימות החול אין האדם ברוב מוכשר כי' לא למדת הגברת טהרת הרגש ע"י תפילה וגזקה. אמן בשבת הנפשות מתועלות ולבבות נטהרים, ע"כ או התודעה הכללית היא לכל צרה ומחללה לא להעיר הרגש לעוק כי' להאידיר את הדעת והבטחון בעז' ד' וטובי, ע"כ העקה אסורה. אבל לא יחשוב האדם, כי רק בזוקה המרשמת את פעולתה ע"י חף' האדם החזק להנצל מהליו, וכי שפונה אל התפילה הרוי היא נכוונה להשלים פעולתה למחר הרופאה, אבל בהיותו מתהלך במעלת הדעת והבטחון לשא אל ד' נפשו, להשכיל באמצעותו ולקבל בשמחת לב כל אשר נטל עליו, ע"כ כשם שאלה מתעורר בו התשוקה בכל עזה להנגן הלויה, ע"י מכון לחף' קונו ומוסר הוא בכל נפש להנגן הלויה, ע"י זה תתחזר הרופאה לבא, לא כן הוא, שיסודות קרובת הרופאה שבאה ע"י חיליה בהאה אמן לפי אותה המדה שפעלה המהלה את פעולתה המוסרית שלך נצראה, ע"כ כשם שבפעלה את פעולתה המוסרית הנמונה על הרגש ע"י הזעקה היא קרויה להרפאה, ק"ז הדברים שבפעלה פעלתה הטובה על המדע והבטחון, שהם עניינים מוסרים יקרים וקובאים המבאים טובה רבה לכל האדם ופרטיו בהתכלם בהם, ודאי שהרפואה קרובה לבא לפי אותה המדה שפעלה המהלה את פעולתה הטובה להחזיק הרים של הדעת את ד' וואמן הבטחון בנסיבות

רכיר להו. תנאי חנניה אומר חייב אדם למשמש ברגדו ערב שבת עם חשבה. א"ר יוסוף הלכתא רבתי לשבת. שם ת"ר הנensus לבקר את החולה בשבת אומר שבת הוא מלזעוק ורפואה קרובה לבא.

שבת טול מלזעוק. כך לא ניתן לעטוף במינומיים טול וטוענו:

למשמש בגנגו. טול יכו כלון כסוס דכלי פון יויילגנו: הלכתא רבתי לשבת. כן גדו יט כלון לפליינו מלזעוק סכת:

שבת טול מלזעוק. כך לא ניתן לעטוף במינומיים טול וטוענו:

עין איה

תコנת השבת יתחייב בזה הוהירות. שכחת איזה דבר ברגדו לפי שורת ההלכה, אינה מכל חילול שבת, מתחמק הוא כדכתבו בתוספות⁴. אמן המזרה החיזונית אינה מבחנה בין ארחות הלב בכוונתם, ונמצאת קדושת השבת מתחללה מצדה זה. ע"כ ימשמש אדם בכנדירו⁵ עם חשבה, למען תה' קדושת השבת שלמה גם בצורך החיזונה. ועי' אמר רב יוסף שהיא הלכתא רבתי, כלל גדול ההולך ובריתו את כח קדושת השבת מרום מעלה הפנימית עד צורתו החיזונה, שהוא דבר רב בכמה ורב באיכות, משכלה את קדושת השבת ושמירת צבינה, ומהאמת להכלתו הרבתי – להשות קדושת החיים החיזוניים לקדושת החיים הפנימיים, שהם החיים השכליים והמוסריים של האדם מצד צורתו ואצלמו צלם אליהם.

ישראל בגופו קרקפתא דלא מנה תפילין⁶, הם ישכחו גם את הקדושה הפנימית כי לא הוכשרו לקבלה. והחוגנה אשר יבקש, כי הקדושה החיזונה תשקע דעתו של אדם במעשים ושכח את המושג הפנימי העיוני. לא כן הוא, שמתוך מתחמק במצוות המעשיות הדברים המכומסים וגונונים בעמק יסוד המזויה מתחקרים בגופו ונפשו, והזוכרה תגדל ביותר למשכו אל מעלת הקדושה של הדיעות והתוכנות הרמות, הלכ' מדריך דבר להו. ובבא קדושת השבת בזמנה ישכיל ויזכר לבליה לבב טוב ובנפש נדיבה, ולא יעיקו לעולם התפילין לגבול קדושת השבת. ע"כ יצא בהם גם בע"ש עם חשיכה.

מג. ת"ר הנensus לבקר את החולה בשבת אומר שבת הוא מלזעוק ורפואה קרובה לבא. מזיאות התחלאים פועלת פעלולת טובה על חכמתו האדם, על ידם האדם נכנע לפני ד', והידיעה של אפשרות החולי למין האנושי פועלת לטובה לרक קושי עורף של קשי עורף ולבצר זדור רعي לב. אמן להשלים את הלקח הטוב שמקבל האדם מציאות החלאים הוא מה שעל ידם האדם מודק בטבעו לתפילה, תלות פני ד' להושיעו בעת צרה ויום רעה. ע"כ רבה היא מאד פעולת התפילה בחלאים, כי מתיוך התכוונה האנושית אנו מכירים שאחת מהמטרות ההשגוחות בהמאצ'ה החלאים היא ישוב האדם אל פנוי ד', "תשב אנוש עד דכא ותאמור שוכן בני אדם"⁷. ע"כ פעמים רבות כאשר פעולה המחללה את תעוזתת המוסרית קראו, ע"י שבתאגבר האדם בתפילה, וחולה עצמו או קרוביו ומודיעין, הטיב עכ"פ למצב המוסרי בכלל, ונתקרבו לבכורות רבים אל ד' ונתרככו ומדותיהם נודכו. והנה שני דרכיהם ישנים למקרי צרה שיפלו על לב האדם להטיב דרכו. הדרך האחד הפשט, כי מצרתו יתעורר רגש לשוב אל ד' ועי' יתחזקו חחותיו הרוחניים ויתחצב על דרך טוב. ולפעמים יעלה האדם ע"י יסוריו למלعلا יותר עליוונה, שלא ישתחם בהם מצד הפעלתם על הרגש לצעק ולהתחנן להעור מצרתו, כי א"ז יוככו את דעתו להבין ולהשכיל כי לא ראוי לאדם לשא נפשו אל ד', טוב חיל ודומם⁸, לדעת ולהשכיל כי לא אשר יראה אדם בעניינו בשאר הטוב זהו טוב לו, כי א' גם הרעות המdomות בהן יש טובה צפונה, וזה יעשה נת, יג. 4. שבת יא, א' בד"ה שמא. מג. 1. תהילים ז, ג.

מב. תנאי רבי חנניה אומר חייב אדם למשמש ברגדו עיש עם חשבה, א"ר יוסוף הלכתא רבתי לשבת. אחד מיסודי קדושת השבת הוא להשות [את] החיים החיזוניים אל ערך החיים הנומיים, שכפי רב המרחק שביניהם יגרע מצב האדם ויהי יותר רחוק מצבינו שם לו אדון כל החפץ בהצחחו. הקדושה, המנוחה, העידון, מהה הסגולות המיחוזות לחיה האדם הפנימיים כשם על טהרתם והשלמתם. אבל מה החוקים מה מה חיים החיזוניים, שנתקבכו כהה ע"י אותם אשר עשו אליהם ישרא. ע"כ השבת בקדושת היא מחוירה את החיים הפנימיים, שנחלש ע"י מה שהחtmpר[ו] בו (כך) [כת] זאת יתרה יעשה, יסול דרכו על החיים החיזוניים להשווות אל החיים הפנימיים, למסך עליהם רוח מנוחה וקדושה, רוח עדן וTHON. ע"כ צריך להיות נשמר בקדושת השבת מגד גם בצדדי החיזוניים. ע"כ אסרו בו חכמים ו"ל' הרבה מוש מראית עין, (והו רחוב) [והו סמכו] הדברים החיזוניים ע"י הנכויות, הלכתא ואסמכינהו אקרא, "ובבדחו"⁹, שלא הוא (הילוך) [מלבושך] של שבת כשל חול, כבدهו בגדי נאים ובכל מני כבוד וקדושה חיזונית עודפת על הפנימית העיקרית, כדי שתהפעל על החיים החיזוניים שהם הם הצרכיין תיקון, להשרות עליהם רוח קדושה ומנוחה. ע"כ דבר אשר לפי מושגיו הרוחני לא יבא בכלל חילול שבת, אמן בהיותו מודמן בתזרות יפעל על הזורה החיזונה להיות מעם קדושתה חיללה, מכח הכלל הגadol של מא. 1. ר"ה יט, א. מב. 1. עפ"י קהילת ז, כת. 2. שבת קיוג, א. עפ"י איכה ג, כת.

3. ישעה נת, יג.

4. שבת יא, א' בד"ה שמא.

5. תהילים ז, ג.